

ת.א.
7584/03

בעניין _____ 1. בעג'אוי
שבין: _____ 2. בעג'אוי
_____ 3. תורכמאן
_____ 4. תורכמאן
ת"ז _____
ת"ז _____
ת"ז _____
ת"ז _____

כולם ע"י ב"כ עוה"ד לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או מנאל חזאן (מ.ר. 28878) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737) מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200 טל: 6283555-02; פקס: 6276317-02

התובעים

- נגד -

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים, רח' עוזי חסון, ירושלים 94152

הנתבעת

מהות התביעה: נזיקין, פיצויים בגין נזקי גוף
סכום התביעה: עד גובה סמכות בית המשפט

כתב תביעה

1. התובעים מס' 1 ו-2 הם אחים תאומים ילידי 2/09/1979. התובע מס' 3 הוא יליד 9/02/1979. התובע מס' 4 הוא יליד 4/05/1977. כל התובעים הינם תושבי הכפר יעבד נפת ג'נין. בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו עבדו התובעים אצל _____ זחאלקה תושב כפר קרע שבמשולש (להלן: "המעביד").
2. הנתבעת, מדינת ישראל, הינה והייתה בתקופה הרלבנטית לעובדות התביעה האחראית ו/או המפעילה ו/או הממונה על פעולותיהם ו/או מחדליהם של שוטרי משטרת ישראל, לרבות שוטרי משמר הגבול, וכן של כוחות ביטחון אחרים ושל רשויות החקירה הפועלות מטעמה, ובין אלו המחלקה לחקירת שוטרים במשרד המשפטים (להלן: "הנתבעת").

האירוע

3. ביום 4/11/2000 בשעה 6:00 או בסמוך לכך, נסעו התובעים יחד עם מעבידם במכוניתו סמוך לביה"ח הפסיכיאטרי "שער מנשה". כשחלף רכבו של המעביד על פני גיפ של מג"ב אשר חנה בסמוך לביה"ח שער מנשה, נתבקש הנהג לעצור ע"י שוטרי משמר הגבול ו/או שוטרים אחרים ו/או אנשי כוחות ביטחון אחרים של מדינת ישראל (להלן: "השוטרים"). השוטרים ביקשו מהתובעים ומהמעביד תעודות זהות. תעודות זהות נמסרו לשוטרים. בתום בדיקת תעודות זהות, שוחרר המעביד ונתבקש לנסוע מהמקום.

4. השוטרים הורו לתובעים לעלות לגיף. בעודם עולים, התחילו השוטרים ו/או מי מהם להכות את התובעים, בבעיטות ברגליהם ובקתות נשקיהם בכל חלקי גופם של התובעים. השוטרים דחסו את התובעים לתוך התא של הגיף והורו להם להרכין את ראשיהם. הגיף החל בנסיעתו. השוטרים שאלו את התובעים מספר שאלות אך התובעים לא הספיקו לתת את התשובות. השוטרים האשימו את התובעים כי הם משתייכים לארגון החמאס וכי הם מיידיים אבנים. במהלך הנסיעה השוטרים הכו את התובעים בקתות נשקיהם, בבעיטות ברגליהם ובאגרופים בידיהם. עיקר המכות התמקדו במותניים ובחזה של התובעים.
5. הגיף עצר בתוך מטע אבוקדו באיזור באקה אלגרבייה או בסמוך לו. השוטרים הורו לתובעים לרדת. בחסות המסתור של המטע, ובמשך זמן ארוך, התעללו השוטרים בתובעים, והכו אותם בכל חלקי גופם, כשהם משתמשים, בין היתר גם בכת הנשק, בפנס מתכת שהיה ברשותם ובענף של עץ אבוקדו.
6. המכות, הבעיטות והאגרופים של השוטרים היו מלוות בקללות וגידופים.
7. אחד השוטרים, התכוון לירות בתובעים אולם שוטר אחר מנע זאת ממנו.
8. בתום מסע ההתאכזרות, המכות והברוטליות, הועלו התובעים לגיף, והורדו בכביש הראשי המקשר בין כפר ביר אסכה לימה או בסמוך לו.
9. משירדו, אחד השוטרים התיז לעבר התובעים גז מדמיע.
10. נהג מונית אשר עבר במקום הבחין בתובעים והוא הסיע אותם לפי בקשתם לכפר עתיל ומשם הם הובהלו לביה"ח הממשלתי בגנין באמצעות אמבולנס אשר הזעיק הנהג.
11. כאמור, התובעים הובהלו לביה"ח הממשלתי בגנין לשם קבלת הטיפול הרפואי ובמהלך שהותם אנשי הביטחון הפלסטינים הגיעו למקום וגבו מהם עדות.

טיפול הרשויות בתלונות התובעים:

12. ביום 19/11/00, התובעים הגישו תלונה בעמותת "המוקד להגנת הפרט" (להלן: "המוקד"), עוד באותו יום, עו"ד הישאם שבאיטה שלח תלונה למח"ש במטרה שהאחרונה תורה על פתיחת חקירה מיידית לחקירת נסיבות האירוע.

רצ"ב העתק מכתבו של עו"ד שבאיטה מיום 19/11/00 ומסומן **כנספח א'** לכתב התביעה.

13. ביום 8/05/01 וב- DCO דותן ערכה המחלקה לחקירת שוטרים, מסדר זיהוי **בתמונות** במטרה כי התובעים יזהו את החשודים בתקיפתם. ארבעת התובעים לא הצליחו לזהות אף אחד מהחשודים.

14. עיון בחומר החקירה אשר נתקבל מהמחלקה לחקירת שוטרים מעיד על כך, כי לשם חקירת האירוע המזעזע לעיל, נחקרו שלושה שוטרי מג"ב, אשר כולם כאחד הכחישו את האירוע מכל וכל. זאת ועוד. המעביד הישראלי אשר עדותו הייתה יכולה לשפוך אור על המאורע לא נגבתה כלל וכלל ע"י המחלקה לחקירת שוטרים חרף העובדה כי שמו ומספר הטלפון של המעביד נמסרו לה ע"י התובעים בחקירתם.
15. השוטרים אשר נחקרו בחשד למאורע הכחישו מכל וכל את האירוע וביססו זאת בטענה כי שעת האירוע הנטענת ע"י התובעים אינה מתיישבת עם העובדה כי הם חוזרים לבסיס/מפקדה בחריש על מנת להחליף משמרת וזאת בשש בבוקר.
- רצ"ב** הודעותיהם של מלכה ___ ואתר ___ מיום 11/02/01 במח"ש וכן דו"ח משימה מיום 3/11/00 ומסומנים, בהתאמה, **כנספחים ב', ג' ו- ד'** לכתב התביעה.
16. חרף הודעה זו, שהתובעים חולקים עליה, לא נחקרו או, לא הומצאו לתובעים תוצאות חקירתם של שוטרי המשמרת השנייה מיום 4/11/00 ששעות פעילותה בין 7:00 ועד 18:00, ו/או משמרת אחרת כלשהי.
17. זאת ועוד. לא נגבתה כל עדות מבסיס/מפקדה בחריש אשר לפיה ניתן לבסס את טענת השוטרים כי הם אכן הגיעו בשש בבוקר של אותו יום כטענתם.
18. ביום 7/11/01 הודיע עו"ד ערן שנדר מנהל המחלקה לחקירת שוטרים לתובעים כי חקירת תלונתם הסתיימה וכי החליט לסגור את התיק מאחר ולא הצליחו, למרות מאמציהם, לאתר את החשוד ביצוע העבירה.
- רצ"ב** העתק מכתבו של עו"ד ערן שנדר מיום 7/11/01 **ומסומן כנספח ה'** לכתב התביעה.

אחריות השוטרים

תקיפה

19. התובעים יטענו כי הכאתם על ידי השוטרים מהווה תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] תשכ"ח – 1968.

רשלנות

20. התובעים יטענו כי מעשה התקיפה של השוטרים מהווה עוולת רשלנות בפני עצמו.
21. בנוסף, התובעים יטענו כי השוטרים התרשלו ורשלנותם התבטאה, בין היתר, במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:
- א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ולפקודות ו/או לצווי ו/או להנחיות מפכ"ל המשטרה.

- ב. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי שלמות גופם ובריאותם של התובעים וכן בניגוד להתנהגות שוטרים סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.
- ג. לא עשו כל שביכולתם של אנשי משטרה סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובעים או להקטין אותה.
- ד. נקטו בשיטה פסולה לשמירה על הסדר הציבורי.
- ה. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כוח נגד התובעים ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כוח.

הפרת חובות חקוקות

22. התובעים יוסיפו ויטענו כי השוטרים הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנים התובעים, וגרמו בכך לנזקים להם טוענים התובעים.
23. במיוחד יטענו התובעים, כי השוטרים הפרו את החובות החקוקות שבחוק העונשין התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), בפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א – 1971 (להלן: "הפקודה") ובחוק יסוד כבוד האדם וחירותו (להלן: "חוק היסוד").
24. כמו כן, יטענו התובעים כי הפרת החובות החקוקות על ידי השוטרים מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.
25. ליתר פירוט ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, יטענו התובעים כי השוטרים הפרו את החובות שלהלן:
- א. סעיף 280 (1) לחוק, האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר.
- ב. סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק, האוסרים פגיעה וחבלה חמורים.
- ג. סעיפים 378, 379, 380 ו-382 לחוק בדבר תקיפה ובדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.
- ד. סעיף 3 לפקודה בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.
- ה. סעיף 1 לתוספת השנייה לפקודה בדבר אי מילוי הוראה מהוראות פקודות משטרת ישראל.
- ו. סעיף 2 לתוספת השנייה לפקודה בדבר התרשלות במילוי תפקיד.

- ז. סעיף 3 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר על התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.
- ח. סעיף 4 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד.
- ט. סעיף 16 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר התנהגות בלתי אדיבה או נקיטת לשון גסה כלפי הציבור בעת מילוי תפקיד או כשהשוטר לבוש מדים.
- י. סעיף 19(א) לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.
- יא. סעיף 2, 4 ו- 11 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, האוסרים כל פגיעה בגופו, בכבודו או בחירותו של אדם באשר הוא אדם, ומחייבים את כל רשויות המדינה, ובכלל זה, המשטרה ושוטרי משטרת ישראל לכבד זכויות אלה ולהגן עליהן.

רשלנות בניהול חקירה

26. בנוסף יטענו התובעים כי רשויות החקירה של הנתבעת, המחלקה לחקירת שוטרים, התרשלה בחקירת נסיבות האירוע ובניסיון לאסוף ראיות על מנת לבסס חשדות כנגד השוטרים, כפי שפורט לעיל.
27. התובעים יטענו כי התרשלותן כמפורט לעיל גרמה לנזק ראיתי לתובעים ומנעה מהם להיפרע מכל אחד מהשוטרים לפי חלקו באירוע ו/או סיכלה ו/או צמצמה באופן משמעותי את סיכויי התובעים להוכיח את תביעתם.
28. התרשלותן של רשויות החקירה מתבטאת במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:
- א. לא ביצעו את תפקידם כראוי ו/או כמתחייב על פי הדין ו/או פעלו בניגוד לדין ונהגו לא כפי שרשויות חקירה סבירות ומיומנות היו נוהגות בנסיבות דומות.
- ב. לא חקרה את המעביד אשר עדותו יכולה הייתה לבסס/להפריך את טענות התובעים/השוטרים.
- ג. לא חקרה את השוטרים במשמרת בוקר (7:00–18:00) כפי שרשות חוקרת אמורה הייתה לעשות בנסיבות המקרה.
- ד. לא חקרה את המוצבים במפקדה/בסיס בחריש אליו טענו השוטרים (בחקירתם) כי הגיעו במועד האירוע.
- ה. לא נהגה כפי שרשות חוקרת הייתה נוהגת בנסיבות המקרה.
- ו. לא חקרה את השוטרים בצורה מעמיקה ומקיפה כפי שרשות חוקרת הייתה לחקור בנסיבות המקרה.

- ז. הסתפקה בחקירה מצומצמת ביותר של אנשים ובהסתמך על טענות בעלמא של השוטרים החליטה לסגור את תיק התלונה מהסיבה "לא הצליחו לאתר את החשוד בביצוע העבירה"
- ח. הסתפקה בעריכת מסדר זיהוי בתמונות מקום שרשות חוקרת הייתה עורכת מסדר זיהוי חי.
- ט. מסדר הזיהוי נערך זמן רב מאוד אחרי התלונה דבר אשר הקטין את הסיכויים לאתר את החשודים.
- י. לא פעלה כלל ועיקר על מנת לקבל תוצאות החקירה אשר ערכו אנשי המשטרה של הרשות הפלסטינית מיד עם הגעתם של התובעים לבי"ח בג'נין.
- יא. לא נערכה מראש, באמצעות מערך מודיעיני מסודר, שהוא הכרחי בלוחמה בפשע, וזאת לפחות ביחידות נגועות באלימות או שיש להן מגע מוגבר עם אוכלוסייה אזרחית, כדי לאתר את השוטרים האלימים באמצעות מקורות פנימיים.
29. יצוין כי רשלנות רשויות החקירה כאמור חמורה במיוחד לאור העובדה כי תופעת האלימות של שוטרים בכלל ושוטרי יחידת משמר הגבול בפרט, במיוחד כלפי פלסטינים, הינה תופעה נפוצה והיה על רשויות החקירה האמונים על חקירת מקרים שכאלה לעשות את מירב המאמצים למיגור תופעה זו, במיוחד שבמקרה דנן התובעים עוכבו על ידי שוטרים שזהותם הייתה ידועה ו/או אמורה להיות ידועה.

אחריות הנתבעת

30. הנתבעת אחראית באחריות שילוחית בגין מעשיהם ו/או מחדליהם דלעיל של השוטרים, בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה וכן של המחלקה לחקירת שוטרים במשרד המשפטים.
31. הנתבעת אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובעים עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. לא מילאה את חובותיה ו/או את ייעודיה על פי הדין לדאוג לביטחון תושבי השטחים והתובעים בכללם.
- ב. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של השוטרים, שלוחיה, ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.
- ג. לא דאגה להדריך ו/או להורות לשוטרים שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותם של אחרים ובכללם התובעים.

- ד. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור ובטחונו.
- ה. לא דאגה להבהיר לשוטרים את הוראות ו/או צווי ו/או הנחיות מפכ"ל המשטרה ו/או המשטרה ו/או פיקחה והדריכה שלא כיאות את ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.
- ו. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את אירוע התקיפה ונזקיו, ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.
- ז. לא פיקחה בכלל ו/או לא פיקחה במידה מספקת על פעולתן התקינה של רשויות החקירה הפועלות מטעמה, ובכלל זה המחלקה לחקירת שוטרים, בחקירת נסיבות האירוע נשוא תביעה זו.
- ח. העלימה עין משיטות אלימות ובלתי-חוקיות שנוקטים שלוחיה במטרה להרתיע שוהים בלתי-חוקיים בישראל.
- ט. הנהיגה במשטרת ישראל ובמשמר הגבול תרבות מבנית וארגונית, אשר מעודדת אלימות ויחס רודני ושרירותי כלפי אכלוסיה אזרחית, ולא יישמה במלואן המלצות המונחות בפניה לצמצום האלימות בכוחות המשטרה ומג"ב.
- י. לא עשתה את כל הנדרש, לא מבחינה מערכתית ולא בנוגע לאירוע נשוא התביעה, כדי להרתיע שוטרים מפני התנהגות אלימה כלפי אכלוסיה פלסטינית – כגון על-ידי בנייה של מערך מודיעין, חקירה, דיווח, וצעדים משמעותיים ופוליטיים מחמירים, שיבטיחו שכל שוטר אלים ידע שהוא צפוי ברמה גבוהה של הסתברות לשלם בכל חומרת הדין על מעשיו.

נזקי התובעים

32. התובע מס' 1 הובהל למיון בביה"ח הממשלתי ג'נין כאשר הוא סובל מכאבים עזים בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד בראש, בכתף ימין ובירך ימין. לתובע נערכו כל הבדיקות הנחוצות וניתן לו הטיפול הראוי. מממצאי הבדיקות עלה כי הוא סובל מרגישות וכאבים במישוש בכתף ימין והמטומות בחלק העליון של ברך ימין. לתובע נערך צילום רנטגן בו אובחן שבר באמצע עצם הבריח הימני.
33. התובע 1 אושפז משך 4 ימים והוא שוחרר ביום 07/11/00.
34. התובע המשיך את טיפולו במרפאה האורטופדית בביה"ח הממשלתי ג'נין, וביום 7/12/00 הוא נבדק שם והתברר כי הוא עודנו סובל מכאבים באזור השבר, ומבדיקת רנטגן חוזרת עלה כי השבר התאחה באופן בינוני.

35. התובע מס' 1 שוחרר הביתה עם המלצה למנוחה עד ליום 07/12/00 והמשך מעקב רפואי.
- רצ"ב** העתק מכל החומר הרפואי בעניין התובע 1 והוא מסומן **כנספחים ו' 1-3** לכתב תביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
36. ערב האירוע היה התובע 1 גבר בריא בגופו ובנפשו, כתוצאה מהאירוע, רותק התובע 1 למיטת חוליו לתקופה ממושכת ונעזר הרבה בבני משפחתו בכל הקשור בפעולות היומיומיות. הוא סבל גם כן, כאב, סבל ועוגמת נפש מרובים כתוצאה מהמכות החזקות הבלתי מוצדקות אשר ספג.
37. התובע מס' 2 הובהל למיון בביה"ח הממשלתי ג'נין כשהוא סובל מכאבים בכל חלקי גופו בין היתר במותן שמאל וברגל שמאל. בבדיקה עלה כי התובע 2 סובל מרגישות באזור ברך שמאל ומותן שמאל. בצילומי הרנטגן לא אובחן ממצא פתלוגי.
- רצ"ב** העתק תעודה רפואית מביה"ח הממשלתי ג'נין מיום 4/11/00 ומסומן **כנספח ז'** לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
38. התובע מס' 3 הובהל לביה"ח הממשלתי עקב כאבים בכל חלקי גופו ובמיוחד בצוואר, בכתף ימין, בברך ימין ובגב העליון והתחתון. בבדיקה התברר כי התובע סובל מרגישות וכאבים באזור הצוואר, כתף ימין ובחלק העליון של ירך ימין. בצילומי הרנטגן לא אובחנו שברים.
- רצ"ב** העתק תעודה רפואית מביה"ח הממשלתי מיום 4/11/00 ומסומן **כנספח ח'** לכתב התביעה.
39. התובע מס' 3 אושפז בביה"ח הממשלתי ג'נין משך יומיים.
40. כתוצאה מהאירוע רותק התובע 3 למיטתו משך חודש ימים במהלכם ספג כאבים עזים במיוחד בצווארו וברגלו. התובע 3 נעזר רבות בבני משפחתו בקיום הפעולות היומיומיות. נוסף על האמור, התובע 3 סבל מכאב ועוגמת נפש מרובים כתוצאה ממכותיהם הברוטליות והבלתי מוצדקות של השוטרים.
41. התובע מס' 4 הגיע לביה"ח הממשלתי ג'נין כשהוא סובל מכאבים בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד במרפק ימין ובחזה. התובע הקיא בעת קבלתו בביה"ח הממשלתי. לתובע נערכו כל הבדיקות הנדרשות והוא אושפז משך שלושה ימים להסתכלות ומעקב רפואי ושוחרר הביתה ביום 6/11/00.
- רצ"ב** העתק התעודה הרפואית מיום 4/11/00 **כנספח ט'** לכתב התביעה.
42. התובע 4 נזקק הרבה לעזרת בני משפחתו בקיום הפעולות היומיומיות, ורותק למיטת חוליו כחודש ימים.
43. אם כן, התובעים, כולם כאחד, רותקו למיטת חוליים כתוצאה מעוצמת המכות אשר ספגו. כל התובעים הזדקקו לעזרה מקרובי משפחה אשר עזרו להם בקיום הפעולות היומיומיות הרגילות.

*** התובע מס' 1:**

3,000 ש"ח	הפסד השתכרות
2,000 ש"ח	עזרת צד ג'
1,000 ש"ח	טיפולים רפואיים
1,000 ש"ח	נסיעות לשם קבלת טיפולים רפואיים
<u>9,000 ש"ח</u>	סה"כ:

*** התובע מס' 2:**

1,500 ש"ח	הפסד השתכרות
1,000 ש"ח	עזרה צד ג'
500 ש"ח	טיפולים רפואיים
500 ש"ח	נסיעות לשם קבלת טיפולים רפואיים
	סה"כ:
	3,500 ש"ח

*** התובע מס' 3:**

2,500 ש"ח	הפסד השתכרות
2,000 ש"ח	עזרה צד ג'
500 ש"ח	טיפולים רפואיים
500 ש"ח	נסיעות לשם קבלת טיפולים רפואיים
	סה"כ:
	6,000 ש"ח

*** התובע מס' 4:**

3,000 ש"ח	הפסד השתכרות
2,000 ש"ח	עזרה צד ג'
1,000 ש"ח	טיפולים רפואיים
1,000 ש"ח	נסיעות לשם קבלת טיפולים רפואיים
	סה"כ:
	7,000 ש"ח

ב. נזקים כלליים

כאב וסבל (לכל התובעים)

הפסד השתכרות לעתיד (לתובע מס' 1)

נסיעות לשם קבלת טיפולים רפואיים (לתובע מס' 1)

45. **פגיעה בחירות ובכבוד** - התובעים סבלו ממכות קשות בכל חלקי גופם, כולל בראשם וכן הושפלו באופן מבזה על ידי שלוחי הנתבעת, כל זאת ללא התגרות או סיבה. בעת הכאתם והשפלתם סבלו חרדה והשפלה, מכך שהיה ללא כל שליטה על גופם ועל חייהם, כשזכויותיהם וגופם נרמסים על ידי שלוחי הנתבעת. הסבל הנפשי והפגיעה בכבוד נמשכו בעת האירוע ומלווה את התובעים עד היום.

46. **פיצויים מוגברים ו/או עונשיים** - כן יתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק כנגד הנתבעים פיצויים מוגברים ו/או עונשיים. הפיצויים חייבים לשקף את חשיבות הזכויות שנפגעו, זכויות יסוד לחרות, לכבוד ולשלום הגוף. כמו כן קיים הצורך למנוע הישנות מקרים דומים בעתיד ולהרתיע מפני פגיעות נוספות בזכויות אלה במצבים דומים. בנסיבות העניין, כאשר התובעים מצאו עצמם ללא עוול בכפם מוכים לתקופה ממושכת ע"י אנשים שאמורים להגן על התובעים, הנזק שנגרם הוא מוגבר.

47. התובעים אינם יודעים את זהותם ו/או שמותיהם של השוטרים אשר גרמו לנזקיו ועל הנתבעת מוטלת החובה לגלותם ביחד עם כל המסמכים, החקירות והדו"חות הנוגעים לאירוע נשוא התביעה.
48. זאת ועוד רשויות החקירה בכלל והמחלקה לחקירת שוטרים בפרט, גרמו לתובעים לנזק ראייתי בכך שחיבלו בסיכויי התובעים לתבוע את השוטרים הנילוונים באופן אישי. כמו כן, החקירה הרשלנית של רשויות החקירה, העצימה את הפגיעה בכבודם של התובעים בכך שהמחישו שהשוטרים, מאווייהם ומעשיהם הם מעל לחוק ואין להענישם על מעשיהם החמורים אשר חומרתם זועקת לשמיים.
49. הנזק הראייתי שנגרם לתובעים ניתן לשומה, גובהו כגובה הנזקים הישירים של התובעים, אשר פורטו לעיל, ככל שהנזק הראייתי שנגרם, מונע מהתובעים להיפרע בגין נזקים ישירים אלו.
50. לאור חומרת האירוע, כפי שתואר, ויחסם המזלזל והרשלני של רשויות החקירה כאמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק פיצויים עונשיים כנגד הנתבעת מעבר לנזקיהם של התובעים, ושיהיה בהם כדי לבטא את סלידתה של החברה בכלל ושל בית המשפט הנכבד בפרט ממעשיהם של הנתבעת ושלוחיה בשיעור שייקבע על ידי בית המשפט הנכבד.
51. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.
52. כל הטענות בכתב התביעה זה נטענות במצטבר או לחילופין או משלימות זה את זה, הכל לפי העניין, הקשר הדברים והדבקים.
53. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין ולחייבה לשלם לתובעים את מלוא נזקיהם כמפורט לעיל ו/או לפי כל פירוט אחר כפי שימצא בית המשפט הנכבד לנכון וצודק בנסיבות העניין וכן לחייבם בתשלום הוצאות המשפט ושכר טרחת עורך דין והכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק למן יום האירוע ועד ליום התשלום בפועל.

ירושלים, היום 30 לחודש יוני, שנת 2003

לינה אבו-מוך זועבי, עו"ד

(ת.ש. 15282)

ב"כ התובעים